

[Handelsministeren.]

mangelen på styrmænd brugt dem til at føre endog de allerstørste skibe, og det må så dog vel være rimeligt, at sætteskipperne med deres mindre uddannelse fører de mindre skibe og styrmændene de store. Her til kommer, at hvis denne regel gennemføres, er det tanken, at man skulle udvide uddannelsen lidt for sætteskipperne, således at de fik nogen undervisning i stabiliseringslære, hvilket vil bevirke, at de bliver bedre egnede til at føre de skibe, som man nu tænker sig at de skal have lov til at føre.

Det er fra flere sider i dag blevet nævnt, at det måske kunne være ønskeligt, at flere kom med i uddannelsesrådet. Man står her over for det sædvanlige problem, at man på den ene side ønsker at holde rådet inden for meget begrænsede rammer, fordi man ved, at små råd fungerer bedre end store, men på den anden side er det også klart, at alle, der er interesserede, gerne vil være repræsenteret i et sådant råd. Det forekommer mig dog at være et spørgsmål, der egner sig bedre til en nærmere drøftelse i det udvalg, der sikkert bliver nedsat.

Endelig har spørgsmålet om skoleskibet „Danmark“ været nævnt. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der i de foreliggende lovforslag nok tales om skoleskibe, men der tales ikke om sejskoleskibe, d. v. s. at man forudsætter den mulighed, at vi en dag i Danmark skulle have et motorskoleskib.

Det er vel i det hele taget et spørgsmål, om ikke tiden er inde til noget nøjere at overveje, om den skoleskibsuddannelse, vi har, er den rigtige. Jeg kan personlig sige, at mig forekommer den uddannelse, der foregår med skoleskibene — jeg vil gerne understrege, at jeg her taler helt personligt — at være noget forældet. Jeg er ganske vist ikke sagkyndig på dette område, men jeg har mange års pædagogisk virksomhed bag mig, og denne pædagogiske virksomhed siger mig, at man på andre områder måske nok begynder med visse enkle og simple former for undervisning, som man ikke senere direkte får anvendelse for, men at man i det videre arbejde hele tiden stiler hen imod den virksomhed, de pågældende senere får. Dette kan vist ikke mere siges at være tilfældet med sejskibsuddannelsen, og det forekommer mig,

at det nok var værd at overveje, om ikke tiden er inde til alvorligt at tænke på at få et motorskoleskib — et skoleskib, hvor man kunne give de unge et vist kendskab til alt moderne skibsapparat og måske desuden kunne indrette almindelige skolestuer o. lign., hvor man kunne give dem en vis almen uddannelse ved siden af. Det er imidlertid ikke spørgsmål, der direkte er til diskussion i dag, og jeg skal derfor herom indskrænke mig til disse bemærkninger.

Det forekommer mig, at den modtagelse, disse tre lovforslag har fået, giver os forhåbninger om, at det skal lykkes nu, da de er fremsat for anden gang, at få dem gennemført. Jeg tror at kunne sige, at i de kredse, de særlig berører, er der stor interesse for en hurtig gennemførelse, og jeg håber, at det udvalgsarbejde, der nu kommer i gang, vil føre til et resultat, således at vi kan få disse tre lovforslag vedtaget i denne samling.

Peter Nielsen: Jeg vil gerne takke den højtærede handelsminister for hans udtalelser angående sejskibene. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede handelsminister i, at denne form for undervisning efterhånden er ved at være forældet, og også jeg kunne godt tænke mig, at man i stedet for fik et såkaldt instrumentskib, men jeg forstår det således — det synes jeg også fremgår af kommissionsbetænkningen — at det vel egentlig ikke er meningen, at et sådant skib skal være et skoleskib. Det er vist ikke meningen, at eleverne skal bo på skibet; meningen er, tror jeg, at man hver morgen skal sejle ud og undervise i dets forskellige apparatur — radar og andre moderne ting — så jeg ved ikke, om man ved en sådan uddannelse løser problemet med hensyn til den tvungne skoleskibssejlad i dag, og om det derfor ikke alligevel er værd at overveje at tage det obligatoriske væk for skoleskibssejladsen og så lade et egentligt instrumentskib indgå i den almindelige undervisning på navigationsskolerne.

De øvrige ordførere har rejst det spørgsmål, hvorfor lovforslagene ikke blev gennemført sidste år, og man var tilbøjelig til ensidigt at ville lægge skylden herfor på regeringen, på socialdemokratiet. Men når der er uenighed om noget, må vel begge parter tage ansvaret for en udsættelse, og